

Preek op Sacramentsdag van pastoor Franken. U mag weer komen! Vertel het door!

Het was een onzekere rare tijd. Gelukkig, alles gaat langzaam weer beginnen. Het geeft me een dubbel gevoel. Aan de ene kant: gelukkig u bent er weer. U mag weer komen en de Communie ontvangen. Aan de andere kant: ik had nooit gedacht dat ik dit zou meemaken. Dat je moet reserveren voor je naar de Mis kunt. Als kerk wil je open zijn, gastvrij. Iedereen mag binnen komen. Maar de overheid eist een reserveringssysteem.

Tijdens deze coronacrisis is me iets opgevallen. Wat zijn er veel praatprogramma's op televisie! Wat wordt er veel gepraat over corona. Uren per dag. Dat geldt eigenlijk voor alles wat er gebeurt in onze maatschappij. Op televisie wordt er eindeloos over gepraat in allerlei praatprogramma's. Woorden woorden woorden. Eindeloos.

Vraagt u zich dat ook wel eens af wat voor effect dat op ons heeft, dat vele gepraat op televisie? Onbewust heeft dit het volgende effect: Woorden hebben steeds minder invloed. Ze worden goedkoop. Ze betekenen niets meer.

We vieren vandaag op Sacramentsdag dat we *méer* nodig hebben dan woorden. We hebben iets anders nodig.

Ze was 89. Tien jaar geleden verloor ze har man. Ze had geen kinderen
Ze had een beroerte gehad. Ze kon niet praten, De arm waarmee ze schreef was verlamd. Ze kon geen briefje meer schrijven. Ze kon niet meer zeggen wat ze bedoelde.
Hoe eenzaam ben je dan?

Op een ochtend merkte de zuster dat ze stervende was. De zuster deed toen iets bijzonders. Ze bleef toen haar dienst afgelopen was.. Ze nam de tijd. Ze ging aan haar bed zitten. Ze hield haar hand vast. Ze heeft uren daar gezeten. En een verdrietige eenzame vrouw stierf met een wonderschone glimlach op haar gezicht omdat er iemand was die haar hand vasthield.
Toen ik dat verhaal hoorde dacht ik: Alsjeblieft niet *zoveel* dure woorden, liever, veel liever een eenvoudig gebaar. Iemand die je hand vasthoudt.

We hebben iets anders nodig dan woorden. In de tweede lezing hoorden we: "Geef niet het brood dat wij breken, gemeenschap met het lichaam van Christus?" Met lichaam bedoelt de Bijbel meer dan alleen een fysiek lichaam. Het gaat om de hele persoon. Jezus zegt: Dit ben ik zelf!

Geen dure woorden. Een stukje brood. Maar ieder Mis zegt Jezus in de Communie tegen u: "Dit ben ik zelf. Ik hou van je. Ik ken je dromen, je ideeën, je idealen. Je pijn, angst en verdriet voel ik ook. Jij bent voor mij een fantastisch mooi mens. Een fantastisch mooi mens. Ik hou van je: mijn liefde voor jou zit heel diep. Ik geef mijzelf aan jou in iedere Communie. Daarmee wil ik je een nog mooier mens maken."

In mijn eerste parochie was een groot kerkplein . Na afloop stonden de mensen daar in het zonnetje na te praten. Die gesprekken gingen vaak zo: Oh het was druk. Of: er zaten niet zoveel mensen. Her koor zong vandaag weer fantastisch. Het koor van de buurtparochie is veel minder. Je kan merken dat de stemmetjes daar ouder worden. De pastoor, ach de pastoor. De preek was weer veel te... kort.

De preek, het koor enz. Het is natuurlijk ontzettend belangrijk. Laten we bidden dat onze koren weer snel de vieringen mogen opluisteren.

Maar is dat het waar het hier uiteindelijk om gaat? Ze zijn belangrijk. Maar ze zijn voorbereiding op het echte doel. Namelijk: U ontmoet in de Communie Christus zelf. Christus zelf! Dat is gigantisch! Christus zegt iedere Communie: Ik geef mijzelf. Ik wil je een nog mooier mens maken

Woorden zijn ook hier goedkoop. Misschien ervaren we dit alleen als het stil wordt in ons. In de stilte mogen we Hem horen zeggen: “Ik hou van je. Van mijn liefde kun je niet van gescheiden worden. Door niets, door niemand, nooit.”

U mag hier weer komen. En hopelijk snel helemaal zonder beperkingen. Laat aan elkaar, laat aan uw bekenden in de parochie weten hoe fantastisch dit is. Vertel het door!